

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A
VOW
SO
BOLD
AND
DEADLY

merész, gyilkos eskü

fine
selection

A **HARCOS, MEGTÖRT SZÍV**
lenyűgöző folytatása

BRIGID KEMMERER

BRIGID KEMMERER

A
VOW
SO
BOLD
AND
DEADLY

merész, gyilkos eskü

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Christinának

در ال ص
ملا بدونك ... ب
٢٠٢٠ احياءك

ELSŐ FEJEZET

GREY

A Z IDŐJÁRÁS HŰVÖSRE FORDULT, a hegyek felől metsző szél csap le rám, és bekúszik a prémés bőrkabátom alá. Syhl Shallow-ban hidegebb van, mint Emberfallban, de már olyan rég voltam tanúja, ahogy az ősz lassan télbe fordul, hogy átadom magam az élvezetnek.

A többiek a Kristálypalota tróntermében duruzsoló kandalló körül csoportosulnak, és a szakácsnő forralt borát isszák, de Iisak irtózik a melegtől, ezért én a hideggel és a sötétséggel dacolva a verandán kockázok a kaparóval. Idekint csak egy magányos gyertya ég az asztal közepén álló üvegedényben.

Iisak megrázza a kezében lévő ezüstkockákat, majd nézi, ahogy csörögve az asztalra hullanak.

– Ördög és pokol! – motyogom, miközben összeszámolom, hányat dobott.

Kártyában jó vagyok, de a kockával nincs szerencsém. A kártyajáték stratégiát, döntéseket igényel, a kockákat azonban a sors szeszélye irányítja. Egy pénzérmét dobok az asztalra, ezzel nyugtázom Iisak győzelmét.

Iisak elmosolyodik, és miközben az éj még sötétebb árnyékot von fekete szemére és szürke bőrére, a holdfény megcsillan hosszú szemfogain.

Zsebre vágja az érmét, de később alighanem Tychónak adja. Úgy dédelgeti a fiút, mint egy vén nagyanyó. Vagy mint egy apa, akinek hiányzik az eltávozott fia.

– Hol van ma este az ifjú királynőnk? – kérdezi.

– Lia Mara az egyik királyi ház képviselőivel vacsorázik.

– Nélküled?

– Négyszemközti audienciát kértek, és Lia Marának kötelessége teljesíteni az óhajukat.

A királyi házak már az előző királynőre is nagy nyomást gyakoroltak, de Karis Luran, vasöklű uralkodó lévén, képes volt kordában tartani őket. Most, hogy Lia Mara van hatalmon, és Syhl Shallow kétségbeesetten próbál erőforrásokhoz jutni, a nyomás, hogy a birodalom kereskedelmi útvonalakat találjon Emberfallban, megduplázódott, különösen most, mivel Lia Mara nem úgy kíván uralkodni, mint az anyja.

Megvonom a vállam, és összeszedem a kockákat.

– Itt nem mindenki rajong a mágiaért, Iisak.

– Erre már magamtól is rájöttem. Akkora itt a tolongás, felség.

Iisak körbepillant a sötét verandán, ahol az ajtónállókon kívül egy lélek sincs.

– Nos – felelem közömbösen –, hideg az este.

A kaparónak persze igaza van. A mágia a ludas.

Általában véve jó viszonyt ápolok a Syhl Shallow-i testőrökkel és katonákkal, de azért érzékelek egyfajta távolságtartást, amit nem igazán tudok körülírni. Egyfajta óvatosságot. Először azt hittem, az emberek azért idegenkednek tőlem, mert Emberfall hűségét szolgálják

látják bennem, aki jelen volt, amikor Lia Mara megölte az anyját, és ezzel megszerezte a trónt.

De az idő múlásával ez az óvatosság egyre nyilvánvalóbb, valahányszor begyógyítok egy sebet, vagy megfutamítok egy ellenfelet a vívópályán. Talán akkor legnyilvánvalóbb, amikor bemegyek a fegyvertárba. Olyankor hirtelen abbamarad a beszélgetés, az emberek pedig szétszélednek.

Erős szélroham söpör végig a verandán, amitől a gyertya előbb pislákolni kezd, majd kialszik.

Megborzongok.

– Mondom én.

– Akkor használjuk ki a magányunkat! – fogja suttogóra Iisak, nehogy bármi is az örök fülébe jusson.

A gyertyatartó fölé helyezem a kezemet, körkörös mozdulatot teszek, és hagyom, hogy a véremlében táncoló csillagok az ujjbegyeimbe toduljanak. Ami egykor kihívásnak tűnt, most már könnyedén megy. A láng életre kel.

– Nem azt tesszük?

– Elég érmét zsebeltem be mára.

Elmosolyodom.

– Az jó, mert nekem már alig maradt.

Amikor látom, hogy Iisak nem viszonozza a mosolyomat, elkomorulok. Iisak maga is király, de most egy évig engem szolgál. Emberfallban ketrecbe zárták, Karis Luran pedig láncon tartotta. Már vagy egy tucatszor felajánlottam neki, hogy felszabadítom, de mindig nemet mondott. Nem biztos, hogy megérdemlem ezt a hűséget, már csak azért sem, mert pontosan tudom, mi mindent veszített el a kaparó: először a fiát, aki eltűnt, majd a trónját Iishellasában. Komoly oka lehet arra, hogy a figyelmemet kéri.

– Mit tehetek érted? – kérdezem.

– Nem csak a Syhl Shallow-iak félnek a mágiától.

Zavartan ráncolom a homlokomat. Iisak Rhenről beszél.

A fivéremről.

Valahányszor eszembe jut, összeszorul a gyomrom.

– Egyszer régen azt mondtad, hogy nem akarsz háborút – folytatja Iisak.

A tenyeremben lévő kockákra nézek, és megforgatom őket.

– Most sem akarok.

– Mégis elkezdted seregeket toborozni Lia Mara nevében.

A markomba zárom az ezüstkockákat.

– Igen.

– Syhl Shallow kasszája kezd kimerülni. Ez az egyetlen esélyed, hogy szembeszállj Rhennel. Rhen herceg teremtménye miatt már így is óriási veszteségeket szenvedtetek az Emberfall elleni végső csatában. Nincs második lehetőség. – Iisak egy pillanatra elhallgat, majd így folytatja: – Hatvan napot adtál Rhennek, hogy felkészüljön a csatára.

– Tudom.

– Hiába szeretnéd megóvni az embereket, a veszteségek elkerülhetetlenek.

– Ezt is tudom.

Újabb széllokés söpör végig a verandán, és a láng ismét kialszik. Ezúttal Iisak kavarta a szelet. Már ismerem a mágiáját, ami velem ellentétben neki nem a vérében, hanem a levegőben lakozik.

Jelentőségteljes pillantással keltem életre a lángot.

Újabb szélrohám kerekedik. A szemem résnyire szűkül. Iisak nem tágít. Kezdetben még zavart, hogy kordában kell tartanom a varázserőmet, de ma már élvezem a kihívást. A gyertya fölé tartom az ujjamat, és a láng, keservesen ugyan, de égve marad. Csillagok táncolnak

a szemem előtt, de én csak azért is féken tartom a varázserőmet. A szél feltámadt, csípi a szememet, és a köpenyemet ráncigálja. Iisak szét-tárja a szárnyát, de a láng még ekkor sem alszik ki.

– Az előbb mondtam, hogy fázom, nem emlékszel? – kérdezem.

Iisak elmosolyodik, és a szél elül.

A hirtelen szélcsendben a láng egy pillanatra magasra szökik, és a viasz lecsorog a gyertya oldalán. Visszahúszom a kezem.

– Megmutathatnád Lia Mara népének, hogy a mágia hasznos is lehet – javasolja Iisak.

Az emberekre gondolok, akiket meggyógyítottam. Távol tartottam magamtól az ellenséget, de lassan azok is eltávolodnak tőlem, akik az oldalamon harcolnak.

– Már megtettem – válaszolom.

– Én nem csupán a haderőre gondolok.

Hosszasan tanulmányozom Iisak arcát.

– Úgy érted, vessem be a mágiámat Rhen ellen. – Egy pillanatra elgondolkodom. – Ő is pontosan ettől tart.

– Megfenyegetted, hogy seregeket küldesz ellene. Tehát megtorlásra készül. Arra, hogy távolról harcoljon, ahogy a királyoknál szokás.

Ám a mágiával szemben tehetetlen.

Mindig is az volt. Tudom.

– Rhen ismer téged – érvel tovább Iisak. – Erőszakra számít. Fegyveres támadásra. Egy hatékony és brutális offenzívára, ami nem sokban különbözik attól, amit Karis Lurantól már megszokhatott. A hadsereg, amit felállítottál, ékesen bizonyítja a szándékaidat.

– Ne becsüld alá Rhent! – A hátamon lévő korbácsnyomokra gondolok. Tycho hátára. – Ha sarokba szorítják, ő is hatékony és brutális.

– Igen, felség! – Iisak akaratából a gyertyaláng ismét pislákolni kezd, és megcsillan a kaparó fekete szemén. – Akárcsak te.

MÁSODIK FEJEZET

RHEN

A VASRÓZSA-KASTÉLYBAN MEGINT ŐSZ VAN. Az évszak első hűvös fuvallata beszökik az ablakokon, én pedig megborzon-
gok. A kandalló már hónapok óta nincs használatban reggelente, ma
azonban olyan csípős a levegő, hogy legszívesebben begyűjtatnék a
szolgákkal.

De elvetem az ötletet.

Ki tudja, mennyi időn át rettegtem ettől az évszaktól, mivel ez
jelezte az átok kezdetét. Újra tizennyolc éves lettem, és a soha véget
nem érő ősz csapdájába ragadtam. Csak Grey, az egykori őrpáncs-
nokom volt mellettem, és együtt próbáltunk felkutatni egy lányt, aki
megtörheti az engem és egész Emberfallt sújtó átkot.

Idén ősszel azonban Grey már nincs velem.

Idén ősszel egy lány társaságát élvezhetem.

Idén ősszel, azt hiszem, először vagyok tizenkilenc éves.

Az átok megtört.

Bár én semmit sem érzékelek ebből.

Lilith, a varázslónő, aki egykor megátkozott, most más módon ejtett csapdába.

Harper, az első lány, aki megtörte az átkot, „Diszi hercegnője”, aki esküvel fogadta, hogy segít a népem, az ablakom alatt kardozik Zóval, a legjobb barátnőjével. Zo egykor a testőre volt, de végül ő segített Greynek megszökni. Nem akarom elszakítani Harpertől, de nem engedhetem, hogy egy testőr, aki nekem fogadott hűséget, megszegje az esküjét.

Már így is nagy a feszültség.

Harper és Zo lihegve ugrik hátra, de Harper szinte azonnal támadóállásba merevedik.

Elmosolyodom. Az agysérülése miatt a kardforgatás komoly – sőt, egyesek szerint *teljesíthetetlen* – kihívást jelent a számára, ő azonban a végletekig elszánt.

Könnyed hang szólal meg a hátam mögül.

– Á, felség! Milyen *bájos* ez az igyekezet Harper hercegnő részéről! Az arcomról lehervad a mosoly, de nem mozdulok az ablak mellől.

– Lady Lilith.

– Bocsáss meg, hogy megzavartalak az elmélkedésben – mondja Lilith.

Nem szólok. Én már semmit sem bocsátok meg neki.

– Kíváncsi lennék, hogyan boldogul majd Harper hercegnő Diszi utcáin, ha nem sikerül legyőznöd a Syhl Shallow-i betolakodókat.

Megdermedek. Lilith gyakran fenyeget azzal, hogy visszaküldi Harpert Washingtonba, ahol esélyem sem lenne megtalálni. Ahol Harpernek nem lenne semmije és senkije, akire támaszkodhatna, és ahonnan soha többé nem térhetne vissza Emberfallba.

Ám Lilithet nem zavarja a hallgatásom.

– Nem a háborúra kellene készülnöd?

De igen. Minden bizonnyal. Grey hatvan napot adott, hogy lemondjak Emberfall trónjáról, mielőtt Lia Mara erőszakkal elfoglalja az országot. Grey most Syhl Shallow-ban van, és arra készül, hogy egy egész hadsereggel vonuljon ellenem. Még most sem tudom, hogy az erőforrásokra fáj-e a foga – hiszen köztudott, hogy az országa kétségbeesetten próbál hozzáférést szerezni a kereskedelmi útvonalainkhoz –, vagy a trónt akarja megkaparintani, holott egyszer már lemondott róla.

Akárhogy is, meg fogja támadni Emberfallt. És engem.

– Már felkészültem – felelem.

– Nem látom a gyülekező seregeket. Sem a haditanácsot tartó tábornokokat. Sem a...

– Felcsaptál stratégiának, Lilith?

– Tudom, milyen egy háború.

Szívem szerint megkérném, hogy menjen el, de azzal csak maradásra bírnám. Amikor Grey még itt volt velem, egyedül az vigasztalt, hogy nem magányosan szenvedek.

Most azonban egyedül vagyok, ami... kész gyötrelem!

Odalent az udvaron Harper és Zo ismét összeakasztják a pengéiket.

– Ne üldözd, milady! – kiáltok le az ablakból.

A két nő szétrebben, Harper döbenten néz fel rám. Göndör barna haja rakoncátlan copfba fonva lóg a vállán, bőr karvédője és aranyozott mellvértje láttán pedig a külső szemlélő akár azt is hihetné róla, hogy királyi család sarja, aki fegyverforgatásra született. Nyomokban sem hasonlít arra a beteges, vérszegény lányra, akit Grey oly sok hónappal ezelőtt elhurcolt Washington utcáiról. Igazi harcos hercegnő lett belőle, akinek egy hosszú sebhely virít az arcán, egy másik pedig a derekán, mindkettő a mögöttem álló rettenetes varázslónő jóvoltából.

Amikor Harper rám néz, folyton az arcvonásaimat fürkészi, mintha attól tartana, hogy elhallgatok valamit. Mintha kimondatlanul ugyan, de *haragudna* rám.

Lilith az árnyékban lapul a hátam mögött. Volt idő, amikor Harper áthívott a szobájába, hogy megvédjen a varázslónőtől. Bárcsak újra megtehetné!

Már hónapok óta nem jártam a szobájában. Túl sok minden maradt kimondatlan.

– Észre sem vettem, hogy figyelsz – mondja Harper, és mintha enyhe nemtetszéssel dugná vissza a kardját a hüvelybe.

– Épp csak lepillantottam. – Némi habozás után hozzáteszem: – Bocsáss meg!

De amint kimondom, máris visszaszívnom. Azt a látszatot keltem, mintha valami másért kérnék bocsánatot. Lehet, hogy így is van. Harper érzékelheti a hangomból áradó gondterheltséget, mert elkomorul.

– Felébresztettelek?

Mintha tudnék aludni!

– Nem.

Harper csak néz rám, de én állom a tekintetét, és közben azt kívánom, bárcsak kibogozhatnám ezeket az összekuszálódott érzelmeket! Bárcsak mindent elmondhatnék Lilithről! Bárcsak elnyerhetném Harper bocsánatát... és visszanyerhetném a bizalmát!

Bárcsak mindent visszacsinálhatnék!

– Nem értem, mit akarsz ezzel – szólal meg végül Harper. – Kit ne üldöznek?

– Megmutatom, ha akarod – vetem fel.

Harper vonásai megkeményednek, de csak egy pillanatra. A szívem vadul kalapál. Arra számítok, hogy Harper visszautasítja az ajánlatomat. Eddig mindig így tett.

Ő azonban azt feleli:

– Jó. Gyere le!

Nagyot dobban a szívem. Amíg Lilith meg nem szólal mögöttem.

– Igen – mondja. – Menj csak, felség! Mutasd meg neki a *fegyvered erejét!*

Megpördülök, és rámeredek.

– Menj innen, Lady Lilith! – sziszegem dühösen. – Ha ennyire aggódsz a háborús előkészületek miatt, azt javaslom, tedd hasznossá magad ahelyett, hogy engem kínzol a gyerekes ármánykodásoddal.

Lilith felkacag.

– Ahogy parancsolod, Rhen herceg.

Felém nyújtja a kezét, mintha meg akarná simogatni az arcomat. Hátrahőkölök, és a falnak tántorodom. Lilith érintése olyan, mint a tűz. Vagy még annál is rosszabb.

A mosolya egyre szélesebb. Ökölbe szorul a kezem, de Lilith hirtelen eltűnik.

– Rhen? – hallom Harper kiáltását a kertből.

Feszült sóhajjal térek vissza az ablakhoz. A nap lassan felragyogtatja az eget, arany-vörös szikrákat csempészve Harper sötét hajába.

A háborúra kellene készülnöm, de már most a csatatéren érzem magam.

– Várj, csak még felöltözöm! – válaszolom. – Egy perc, és odalent vagyok.

HARMADIK FEJEZET

HARPER

MEGLEP, HOGY RHEN LEJÖN HOZZÁM. Meglep, hogy egyáltalán észrevett. Amióta Grey ultimátumot adott neki, egyfolytában távoli városok marsalljaival, katonai tanácsadókkal vagy a királyi gárdával tanácskozik.

Nem is baj. Amikor velem vagyok, aprócska méreggombóc izzik a zsigereimben, amire, úgy tűnik, nincs ellenszer.

Bűntudatom van, amiért haragszom Rhenre. Mindent, amit tesz, a birodalmáért teszi. A népéért. Hercegnek – *királynak* – lenni áldozatokat és nehéz döntéseket követelő feladat.

De hiába gyözködöm magam, sehogy sem tudom megbocsátani neki azt, amit Greyjel és Tychóval tett.

Nem tudom megbocsátani neki, hogy visszajöttem ide ahelyett, hogy a bátyámmal mentem volna.

Vagy Greyjel.

Zo felé fordulok, de ő már eltette a kardját. A tekintete feszült.

– Én most visszavonulok a szobámba.

Nem akar találkozni Rhennel. Tétován nézek rá, majd elkomorulok.

Zo hónapokkal ezelőtt jött a kastélyba, amikor Rhen civileket toborzott, hogy megvédjék Emberfallt a Syhl Shallow-iak inváziója ellen. A Dalnokmester tanonca volt Silvermoon Harborban, de az íjászathoz és a kardforgatáshoz is értett, ezért jelentkezett a Királyi Gárdába, és Grey őt választotta, majd kinevezte személyi testőrömnek.

Gyorsan összebarátkoztunk. Zo az első barátnőm a washingtoni kaotikus évek után. Okos, erős, fanyar humorú lány. Volt, hogy hajnalig fennmaradtam, amikor az ajtó előtt őrködött. Találgattuk, mi történhetett Greyjellel, miután megtört az átok, az eltűnt örökösrel kapcsolatos pletykákról suttogtunk, vagy azon morfondíroztunk, mi lesz Emberfallal, ha Syhl Shallow újból lecsap.

Aztán Greyt megtalálták egy másik városban. Az eltűnt örökös kilétét is ismerte, de Rhen előtt makacsul hallgatott. Rhen kínzással próbálta kicsikarni belőle az információt, amit végül meg is szerzett, de nagy árat fizetett érte. Grey azért ismerte az eltűnt örökös kilétét, mert ő Rhen bátyja. Mágus, akinek a vérében van a mágia. És ő trónörökös.

Nem is tudott a dologról. És Rhen sem.

Segítettem Greynek a szökésben, miután Rhen megkínnozta.

Zo pedig *nekem* segített.

Ez a Királyi Gárdában betöltött pozíciójába került. Grey egyszer azt mondta nekem, hogy az őrei pontosan emiatt mondanak le a családról és az emberi kapcsolatokról. Zo Rhenre esküdött fel, de az én érdekeimet nézte. Rhen nem bánik lekezelően velem; ahhoz túlságosan jó politikus. De a feszültség befészkelte magát közéjük. Mint a méreggombóc a gyomromba, ami nem akar eltűnni, és nem biztos, hogy valaha is enyhülni fog.

Ha tehetném, esedezve kérném Zót, hogy maradjon, mert minden pillanat, amit Rhennel töltök, kellemetlenül érint. De érzem, hogy ez önzőség lenne a részemről.

Valószínűleg az is önzőség volt, hogy a segítségét kértem Grey ügyében. Zo és én barátnők vagyunk, de Zo korábban a testőröm volt. Vajon barátságból vagy kötelességből segített nekem? Nem tudom, számít-e ez egyáltalán. Segített nekem, és most elveszítette a munkáját: a munkáját, amit szeretett.

Rhen nem szívtelen ember. Egyévi fizetést adott Zónak, még ajánlólevelet is írt neki. Zo mindkettőt a szobájában tartja, de nem ment el, és Rhen sem kényszerítette erre.

Zo testőr akart lenni. Még a tanoncságról is lemondott, hogy teljesüljön az álma. Azt mondja, nem akar magamra hagyni, amíg ilyen bizonytalan a helyzet, de néha felvetődik bennem, hogy talán a következmények súlya riasztja el a hazameneteltől. Amit az én döntéseim helyeztek a vállára.

Túl sokáig haboztam. Rhen kilép az udvarra vezető ajtón. Két őr kíséri. Magas, feltűnő jelenség, szőke hajú, barna szemű, és a ruhája is mindig aprólékosan kidolgozott egészen a csípőjén lógó kard díszes markolatáig vagy a kabátját ékesítő, kézzel megmunkált ezüstgombokig. Céltudatosan, egy atléta kecsességével mozog, a léptei sohasem tétovák. Úgy vonul, mint egy herceg. Mint egy király. Egy született uralkodó.

Én azonban látom az apró változásokat. A szeme alatti árnyékok sötétebbek lettek. Az állkapcsa élesebbnek tűnik, az arccsontja is hangsúlyosabb. A tekintetében az elmúlt hetekben gyökeret vert a nyugtalanság.

A testőrei megállnak a fal mellett, amíg ő az udvaron átvágva felénk lépdel. Zo felsóhajt.

– Sajnálom! – súgom oda neki.

– Badarság! – Zo, bár nadrágot és páncélt visel, pukedlit vág Rhen előtt. – Felség!

– Zo! – köszönti Rhen hűvösen. A tekintete rám vándorol. – Milady!

Nagy levegőt veszek, próbálok kinyögni valamit, amivel enyhíthetném a köztük vibráló feszültséget, Zo azonban megelőz:

– Ha megbocsátotok, épp most akartam visszatérni a szobámba.

– Természetesen – feleli Rhen.

Az ajkamat rágcsálva nézek a távozó Zo után.

– Menekül előlem – állapítja meg Rhen, és egy cseppnyi kétely sincs a tekintetében.

Azonnal sündisznóállásba merevedek.

– Azért ez túlzás.

– Nos, akárhogy is nézem, ez bizony megfutamodás.

Húha! Mekkora bunkó!

– Zo jogosan neheztel rád, Rhen.

– Ahogy én is őrá.

Ez megálljt parancsol az ajkamra toluló szóáradatnak. Nem tudtam, hogy Rhen még mindig haragszik Zóra. Vajon rám is dühös? Talán nem én vagyok az egyetlen, akinek méreggombóc izzik a gyomrában?

De mielőtt megkérdezhetném tőle, előrántja a kardját.

– Na, mutasd, mit tanultál!

A markolatra teszem a kezem, de nem vonom ki a kardomat. Nem tudom, miért, hiszen én kértem meg Rhent, hogy jöjjön le. Talán azért, mert parancsolóan szól hozzám. Vagy mert érzem, hogy harcias kedvében van. Akárhogy is, nem akarok fegyverrel rontani rá.

Elfordítom a tekintetem.

– Elment a kedvem. – Az ajtó felé fordulok, amin Rhen az imént jött ki. – Megyek, átöltözöm a reggelizhez.

Rhen visszadugja a kardját a hüvelybe, majd finoman elkapja a karomat.

– Kérlek!

Megtört a hangja. Kétségbeesett, amivel parányi rést ejt a dühömön.

– Kérlek! – mondja újra, egészen lágyan. – Kérlek, Harper!

Egészen különleges módon mondja ki a nevemet: lekerekíti az *r*-eket, és morgásba csomagolt simogatássá változtatja a két rövid szótagot, de nem ez az, ami felkelti a figyelmemet. Hanem a *kérlek*. Rhen a koronaherceg. A jövődöbéli király. Egy király nem könyörög.

– Mit szeretnél? – kérdezem halkán.

– Kérlek, maradj!

Úgy érti, hogy most, de mintha nagyobb dologról lenne szó. Valami komolyabbról.

Egy emlék villan fel a gondolataim között egy évvel ezelőttről. Anya már beteg volt, a rák már a tüdejét ostromolta, apa pedig minden családi megtakarításunkat felélte, hogy megpróbálja fedezni azt, amit a biztosító nem. Rossz döntéseket hozott, hogy pénzhez jusson, olyan döntéseket, amik veszélybe sodorták a családjunkat. Amikor anya megtudta, mi történt, azt mondta nekem és Jake-nek, hogy pakoljunk össze. Apa a konyhaasztalnál ült, és sírva könyörgött neki, hogy maradjon. Emlékszem, a bátyám egy málhazsákba pakolta a holmiját, miközben én az ágyán ültem, és tágra nyílt szemmel bámultam magam elé.

– Minden rendben lesz, Harp – hajtogatta Jake. – Csak szedd össze a cuccaidat!

Pedig nem. Semmi sem volt rendben.

Akkoriban rémülettel töltött el a gondolat, hogy el kell költöznünk. Emlékszem, mennyire megkönnyebbültem, amikor anya végül engedett, és maradtunk. Hogy *anya* maradt.

Emlékszem, később, amikor minden rosszra fordult, már azt kívántam, bárcsak elköltözött volna.

Rhen szemébe nézek, és eltűnődöm. Vajon most én is ugyanilyen döntéseket hozok? Jake elment Greyjel. A bátyám is ott lesz az ellenség soraiban.

Mélyen beszívom a levegőt, aztán kifújom.

– Fáradt vagyok.

Nem a vívásról beszélek, és szerintem ezt Rhen is tudja. Bólint.

– Sétáljunk inkább?

– Jó – felelem némi habozás után.

Rhen a karját nyújtja nekem, én pedig elfogadom.

NEGYEDIK FEJEZET

RHEN

A TESTŐREIM TÁVOLRÓL KÍSÉRNEK MINKET. Harper óvatosan kapaszkodik a karomba, mintha csak az alkalmas pillanatra várna, hogy elhúzódhasson tőlem. Grey szokta mondani, hogy mindig húsz lépéssel mások előtt járok, és igaza van. De most valaki más irányítja a lépteimet. Hiába tervezek előre, ha a varázslónő a második, harmadik vagy akár a tizenötödik lépés után is irányt változtathat.

Bárcsak mesélhetnék Harpernek a varázslónőről! De nagyon félek, hogy csak tovább rontanék a helyzeten.

Több mint háromszáz szezonon át őriztem a titkot. Most is sikerülni fog.

– Haragszol rám – szólalok meg halkán.

Harper nem válaszol, de nem is kérdésnek szántam a mondatot. Harper már hetek óta dühös. Hónapok óta.

Az erdőbe vezető, fákkal szegélyezett ösvényhez közeledve a macskaköves út elvékonyodik. Arra számítok, hogy a fák vonalához érve Harper visszafordul, és rövidebbre fogja a sétánkat, de nem így tesz. Belépünk a kora reggeli félhomályba, és hagyjuk, hogy az erdő csendje

elnyeljen minket. A fák még nem változtak át, de szállingózó piros és aranyárga levelek szegélyezik az utunkat.

– Az első estén – mondja Harper –, amikor keresztüllovagoltam ezen az erdőn, és az izzasztó hőségből a borzongató hóviharba kerültem, hirtelen minden kételyem elszállt az átokkal kapcsolatban.

Rápillantok.

– Nem a maguktól játszó hangszerek győztek meg?

– Hát, az is... érdekes volt. De kora őszből a késő télbe csöppenni szó szerint mellbevágó élmény volt. – Harper rövid szünetet tart, majd így folytatja. – És aztán megtaláltam Freyát meg a gyerekeket...

Megrázza a fejét.

– Á! A saját szemeddel láthattad, milyen mélyre süllyedt a királyságom. Rájöttél, miről is szól valójában az átok.

– Nem! Nem így értettem.

– Tudom. De attól még ez az igazság.

Erre én is emlékszem: akkor történt, amikor Harper szökési kísérlete után együtt lovagoltunk ki Greyjel, és én végig azon aggódtam, milyen titkokba fog botlani a lány. Mivel hosszú időn át önkéntes száműzetésben éltem a Vaszrózsa-kastélyban, még én sem tudtam, milyen nehéz az alattvalóim élete. Sejtettem, hogy éheznek és nyomorognak, de fogalmam sem volt, mennyire. Azt hittem, semmit sem tehetek értük, amíg meg nem töröm az átkot.

Harper megmutatta, hogy tévedtem, hogy az átok nem akadályozhat meg abban, hogy gondoskodjak a népemről. Aztán megtörte az átkot. Ám Lilith még mindig itt van. Még mindig pokollá teszi az életemet, csak másképp.

Harper kezére teszem a tenyerem, mire ő meglepetten néz rám. Attól tartok, hogy elrántja a kezét, de nem. Aprócska engedmény, de számomra óriási jelentőséggel bír.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ezért tart Lilith a markában. Túl sok érzelem kavargó a szívemben. Felsóhajtok.

– Mi a baj? – kérdezi Harper.

Minden. De ezt mégsem mondhatom ki.

– Már csak hat hetünk maradt a nagy összecsapásig, de hiába próbálom megtervezni a győzelemhez vezető utat, úgy érzem, kudarcra vagyok ítélve.

Harper egy pillanatig némán bámulja az ösvényt.

– Szerinted Grey nyeri meg a háborút?

Remélem, nem. Fogalmam sincs, mit lép Lilith, ha mégis Grey győzedelmeskedik.

Fogalmam sincs, mi lesz Emberfallal.

– Lia Mara egykor békekövetként járult elém – mondom. – És Grey szövetségese volt vele. Meg akarja kedveltetni magát a népemmel. Hallottad, mi történt Blind Hollow városában. – A gárdistáim megpróbálták elkapni Greyt, ám végül összetűzésbe keveredtek a város lakóival. Grey állítólag mindenkit meggyógyított, aki megsérült a harcban. – Tudják, hogy Emberfall gyenge. Grey rosszul tette, hogy előre figyelmeztetett minket a szándékait illetően.

– Most jön a „de”.

– De... egy dolog uralkodóként békét kívánni, és egészen más bosszúszomjas alattvalóként cselekedni. Lehet, hogy Syhl Shallow-nak vannak szövetségesei az országunkban, de azt nem tudni, milyen a támogatottságuk a saját határainkon belül. Adott egy nő: Lia Mara. És egy férfi: Grey. – Harperre pillantok. – Akárcsak te és én, milady.

– Gondolod, hogy nehezen tudnak majd hatalmon maradni?

– Úgy vélem, rengeteg kihívással kell majd szembenéznük, akár megnyerik a háborút, akár nem. Nem szerencsés, hogy Karis Luran után, aki erőszakkal és a nép megfélemlítésével szilárdította meg a